

Otevřený a poslední dopis mému příteli MUDr. Pavlovi Jeriemu

Milý Pavle,

posílám Ti dopis, o němž s jistotou vím, že je poslední. Ne, že bychom si nikdy nepsali. Když přehlížím dobu, kdy jsme se znali a stýkali – většina našich kontaktů měla formu dopisů. Asi 20 let jsme si často psali, určitě aspoň jednou dvakrát do měsíce, posledních pět let jsi mi telefonoval asi dvakrát každý měsíc. Naše hovory byly často velmi dlouhé, jako kdybychom chtěli dohnat to, co jsme si nemohli během dlouhých čtyřiceti let říci.

Byl jsi asi o dva roky starší, na stejné lékařské fakultě (tenkrát se jmenovala Fakulta všeobecného lékařství) jsi promoval o dva roky dříve (1951) než já.

Osud a distribuční komise Tě poslaly do Severočeského kraje. V Mostě na interním oddělení jsi získával první medicínskou praxi. Tvým učitelem byl primář Ulrych: odborně velmi vzdělaný, lidsky moudrý. Asi od něho jsi převzal osobní klid a lásku k medicíně. Víím, jak sis jej vážil a jak vděčně jsi na něho vždy vzpomínal.

Již historickým symbolem lásky je srdce, a tak není divné, že Tě okouzila kardiologie. Jako sekundární lékař nefakultního pracoviště jsi učinil výjimečný čin – napsal jsi učebnici kardiologie. V té době si to „dovolil“ pouze profesor Vratislav Jonáš. Tak jako on, i Ty jsi byl jediným autorem. Kniha vyšla ve Zdravotnickém nakladatelství v Praze v knižnici Praktického lékaře (1964) a byla mimořádně úspěšná.

V té době jsme se ještě neznali: promoval jsem o dva roky později a osud a distribuční komise mne poslali do Jihočeského kraje. Stejně jako Tebe mne okouzlo vnitřní lékařství. To nám přednášel profesor Charvát, mimořádná osobnost naší medicíny, zakladatel československé endokrinologie. Všichni, kdo pracovali na jeho klinice, se věnovali endokrinologii. I já jsem prvních 14 let strávil jako endokrinolog.

V nešťastném roce 1968 sis k životu i k práci vybral Švýcarsko. I tam jsi byl úspěšný, po roce 1989 jsi pomáhal nejen českým kardiologům, ale především české kardiologii.

V tu dobu jsme se při Tvých častých pobytech v Praze pravidelně setkávali: u oběda v restauraci Di Carlo na Karlově náměstí jsme si u „určité dietního oběda“ doplněného obligátní kávičkou povídali, co je nového v české kardiologii, ve fakultní nemocnici i na lékařské fakultě. Vždy jsem musel odreferovat všechny významné změny na fakultě a v IKEM, na pracovištích, na která jsi rád s vděčností vzpomínal. Pozorně a rád jsem naslouchal Tvým názorům i Tvé argumentaci. Byla vždy klidná, věcná a laskavá. Nikdy jsem od Tebe neslyšel slova odsouzení, nelítostné kritiky, nebo dokonce věty pomluvy. Citlivě jsi registroval změnu ovzduší po roce 1989, pokroky i omyly našeho zdravotnictví a snažil ses je chápat. Tvoje nabídka na nové (modernizované) vydání Kardiologie praktického lékaře nebyla bohužel přijata. Měl jsem dojem, že Tě to dlouho mrzelo.

A tak šel čas. Nejprve jsi přestal jezdit ze Švýcarska do Prahy autem, v posledních letech jsi už do Prahy nejezdil. Zvýšila se ale frekvence našich vzájemných dopisů a telefonických hovorů.

Před prázdninami jsem Tě požádal, abys napsal do Cor et Vasa recenzi na knihu doc. MUDr. Petra Bartůňka, CSC., o profesoru Bohumilu Prusíkovi: vyšla v č. 4, s. 522–523.

Ještě uprostřed října jsme spolu telefonicky hovořili: těšil ses na jaro, švýcarský podzim je studený a nevlídný.

Musím se přiznat, že mám problém: napsal jsem Ti sice dopis, ale neznám Tvoji současnou adresu. A také nevím poštovní směrovací číslo, ani zda Tě tam poštovní úřad už zaregistroval.

Proto píši tento dopis jako „otevřený“ a posílám ho do Cor et Vasa, časopisu oboru, který jsi miloval a kterému jsi zasvětil celý svůj život.

Budeš mi, Pavle, chybět.
Jan Petrášek

Prof. MUDr. Jan Petrášek, DrSc.,
III. interní klinika 1. LF UK a VFN v Praze,
e-mail: jvpetr@quick.cz